

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXIII. De Flaviano Antiochiae Episcopo; & de dissidio propter Paulinum
inter Occidentales & Orientales exorto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

δραχεῖδος, τοῖς ἑξαπαλήθεισιν ὑπέδειξε δὴ μοις, εἰς δὲ τὸν τῆ σαράπιδος νεὸν ἀναβὰς τῶν δὲ παναχρῆ γῆς κατὰ φασίπνες μέγιστος τε ἔσθι καὶ κάλλιστος· εἶδε τὸ ξόανον παμμέγεθες καὶ τῷ μεγέθει τῆς θαλάσσης δεδιπλώμενον· πρὸς δὲ τῷ μεγέθει καὶ λόγῳ κατεῖχεν ἀπαίητος, ὡς εἰ τις τέτω πελάσῃ, κλονηθῆσαι μὴ ἢ γῆ, παναλευθρία δὲ ἀπαιτὸς καταλήψεται. Ἀλλὰ τέτρε μὴ τῆς λόγους γεραῖδιον μεθύνων νομίσας εἶναι ληρημαία, ἔδὲ μεγέθους ὡς ἀψύχῃ καταφορήσας, ἐκέλευσέ τι πελέκην ἐχόντι παῖσαι πρὸς τὴν τῶν σαράπιν. ἐκείνους δὲ παύσαι, ἐβόησαν μὴ ἀπαντες τὸ θρυλιόμενον δεύσαι· ὁ δὲ σάραπις δεξάμενος τὴν πληγὴν, ἔτε ἤληγε, ἐξύλιον γὰρ ἦν, ἔτε φωνὴν ἀφῆκεν, ἀψύχῃ ὦν. ἐπεὶ δὲ τὴν κεφαλὴν ἀφῆρέθη, μῦθες ἀγγελῶν ἐξέδραμον ἐνδοθέντων γὰρ οἰκηθῆριον ἦν ὁ αἰγυπθίων θεός, εἰς μικρὰ δὲ αὐτὸν διελόντες, τὰ μὲν παρῆδσαν τῷ πυρὶ τὴν δὲ κεφαλὴν διὰ παντός· ἔαυσε, τῶν προσκυμένων ἑσώνων καὶ τῶν παρ' αὐτῶν προσκυνηθέντων ἀδένειαν κομωθέντων. ἔτω δὲ τῶν πανταχρῆ γῆς καὶ θαλάσσης τῶν δαυμόνων κατελύθη τεμένη.

Alachra destrueret, circumventæ multitudini eas fraudes patefecit. Porro cum in templum Serapidis ascendisset, quod omnium toto orbe fanorum maximum simul ac pulcherrimum fuisse à quibusdam dicitur, statuam vidit ingentem, & quæ magnitudine sua terrorem injiceret spectantibus. Præter hanc magnitudinem, falsus quidam rumor sparsus erat, si quis propius ad simulachrum accederet, terræmotum statim oriturum, & omnes funditus perituros esse. Sed Theophilus, cum rumores istos nihil aliud quam ebriarum anicularum deliria esse existimaret, magnitudinem verò simulachri, utpote inanimem despiceret, cuidam securim gestanti iussit, ut forti animo Serapim feriret. Qui cum idem infixisset, universi cõclamantur, id quod fama vulgatum fuerat reformidantes. At Serapis, acceptâ plagâ nec doluit, quippe qui ligneus erat: nec vocem emisit, utpote inanimis. Ubi vero caput ei truncatum est, murium agmen ex internis erupit. Egyptiorum enim Deus, murium erat domicilium. Post hæc simulachro minutatim discerpto, reliquas quidem partes flammis absumpserunt: caput vero per universam urbem traxerunt, cunctis ejus cultoribus inspectantibus, & imbecillitatem ejus, quem coluerant, deridentibus. Hoc modo Dæmonum templa omnibus locis terra marique subversa sunt.

Κεφ. κγ΄.

CAP. XXIII.

Περί φλαβιανῆς ἀντιοχείας ἐπίσκοπου, ἣ δὲ διὰ παυλίνου γενημένης τοῖς δυτικοῖς ἑσάσεως.

De Flaviano Antiochia Episcopo & de dissidio propter Paulinum inter Occidentales & Orientales exorto.

ΕΝ ἀντιοχείᾳ δὲ μελεπίς τῆ μεγάλης τὴν προεδρίαν φλαβιανὸς διεδέξατο, ὁ σὺν διοδώρῳ τῆς πολλῆς ἐκείνης ὑπὲρ τῆς τῶν προβάτων σωτηρίας ὑπομεινῆς ἀγῶνας. ἐδελήθη μὲν γὰρ ὁ παυλίνος τὴν τῆς ἐκκλησίας ἡγεμονίαν λαβεῖν. ὁ δὲ τῶν ἑσώνων ἀνείπετο χορῆς, ἔχῃναι λέγων τὸν μελεπίς τὰς συμβελάς μὴ δεξάμενον, μετὰ τὴν ἐκείνης τελουτὴν τὸν ἐκείνης θρόνον λαβεῖν. ἀλλὰ τὸν πολλοῖς λαμπρευόμενον πόνους, καὶ ἐπὶ πλείστον τῶν προβάτων προκινδυνόσαντα, προσήκει γῆρας ποιμένα. τέτο καὶ ῥωμαίοις καὶ αἰγυπθίοις δυσμένειαν πρὸς τὴν ἑῶν μακροχρόνην ἐργατῶν. ἐδὲ γὰρ τῷ παυλίῳ θανάτῳ συγκατελύθη τὸ ἐχθρῶν. ἀλλὰ καὶ μετ' ἐκείνου διαγεῖται τὸν ἐκείνης παρῆληφός θρόνον,

Antiochiæ vero, post magnum Meletium Episcopatum suscepit Flavianus, is qui unâ cum Diodoro pro Christiani gregis salute tot tanta subierat certamina. Ad Paulinus quidem præsulatum Ecclesiæ illius sibi vindicabat. Sed reclamavit Antistitum cœtus, rationi consentaneum non esse dicens, ut qui Meletii consilia respuisset, post ejus obitum sedem illius acciperet: illum potius pastorem fieri oportere, qui multis laboribus inclaruisset, & pro ovibus diutissime propugnasset. Ea res Romanos & Ægyptios diu infensos reddidit Orientalibus: Nam nec Paulini morte simultas extincta est. Sed post hujus mortem, cum Evagrius in locum illius subrogatus fuisset

let, adversus magnum Flavianum in-
 fenso animo perseverarunt: idque tam-
 etfi Evagrius contra Ecclesiasticas reg-
 ulas ordinatus fuisset. Solus enim
 Paulinus eum elegerat, multos simul
 canones transgressus. Hi enim neque
 morienti Episcopo permittunt ut suo
 loco quenquam constituat, & omnes
 provinciae Episcopos convocari ju-
 bent. Praeterea absque tribus Episco-
 pis ordinationem ejusquam Episcopi
 fieri vetant. Illi tamen cum nihil isto-
 rum considerare voluissent, Evagrii
 quidem communionem amplexi sunt:
 adversus Flavianum vero Imperatoris
 auribus subrepere tentarunt. Qui
 sapius interpellatus, Constantinopo-
 lim cum accivit, utque Romam profi-
 cisceretur mandavit. Sed Flavianus,
 cum & hybernum tempus causatus es-
 set, & ineunte Vere facturum se impe-
 rata promississet, in patriam reversus
 est. Porro cum Romanae urbis Epi-
 scopi, non solum admirandus Dama-
 sus, sed & successor ejus Siricius, & post
 Siriciū Anastasius, pium Imperatorem
 acrius perstrinxissent, illum tyrannos
 quidem, qui adversus ipsum insurgent
 opprimere dicentes, eos vero,
 qui legi Christi insultarent, pati tyran-
 nicam dominationem exercentes:
 rursus cum Constantinopolim evoca-
 tum cogere instituit, ut Romam na-
 vigaret. Tum vero sapientissimus
 Flavianus, admirabili usus fiducia:
 Si meam fidem inquit, o Imperator, ut
 non rectam quidam insimulant, aut
 si vitam indignam esse dicunt sacerdo-
 tio, ipsos accusatores meos judices
 feram, & quam tulerint sententiam,
 libenter excipiam. Sin de cathedra
 & de primatu contendunt, non
 litigabo, nec repugnabo iis, qui i-
 sta ambiunt: sed cedam ultrò, & Pon-
 tificatum dimittam. Da igitur Impe-
 rator, cui voles, sedem Antiochenam.
 Hanc ejus constantiam ac sapientiam
 admiratus Imperator, in patriam re-
 dire, commissamque sibi Ecclesiam
 regere eum jussit. Longo post tem-
 pore cum Romam iterum venisset
 Theodosius, eandem rursus Episco-
 porum excepit querimonias, quod
 Flaviani tyrannidem non extingueret.
 Tum Imperator, quodnam illud ty-
 rannidis genus esset, exponere eos
 jussit, Flavianum se esse dicens & ad
 agenda pro illo causam constitu-
 tum. Cumque illi dicerent, se ad-
 versus Imperatorem litigare non posse,
 hortatus est eos Imperator, ut Ecclesias

A δέμεναν τὰ μέγαν Φλαβιανῶ χαλεπαί-
 νοιες, καὶ ταῦτα τῶν εὐαγγελίων τῶν ἐκκλη-
 σιαστικῶν παρεβέβλημένον θεσμόν. μόνον
 αὐτὸν ὁ παυλῖνος πρεσβύτερος, πολλὰς κανόνας
 καὶ ταῦτον ὑπερβαίνων. ἔτερον ἀντὶ ἑαυτοῦ τὰ τε-
 λουτῶν χειροτονίαν ἐπιπέπρασι, καὶ πάντας
 συγκαλεῖσθαι τῆς ἐπαρχίας τὰς ἐπισκόπους κα-
 λέντας καὶ ἀνὰ πάλιν διῆχα τειῶν ἐπισκόπων
 ἐπισκόπων χειροτονίαν ἀπαγορεύσει γινέσθαι
 ἀλλ' ὅμως τέτων ἐδέν εἶδέναι θελήσαντες
 τῶν εὐαγγελίων μὴ κοινωνίαν ἠσπάσαντο, καὶ
 Β Φλαβιανὸς ἡ τὰς βασιλικὰς ἐκίνησαν ἀκαί-
 ἐνοχληθεὶς ἢ πολλὰκις, ἠγάγέ τε αὐτὸν εἰς
 τὴν κωνσταντινέπολιν, καὶ καταλαβεῖν τὴν ῥώ-
 μην ἐκέλευσεν. ὃν Φλαβιανὸς, χερμαῖα τι-
 εῖναι φήσας, καὶ ὑποχώρησθαι τῶν εἰσῶν ὑπο-
 λάμπον τὸ παρεστέλαμένον πληρώσει
 ἐπανῆκεν εἰς τὴν πατρίδα. ἐπεὶ ὁ ἰοῦνης ῥώμην
 ἐπισκοποῦν, ἔμνον ὁ θαυμασιος δαμασῶς
 ἀλλὰ ὁ μετ' ἐκείνων σιρίκιος, καὶ ἀναστάσιος
 ὁ σιριεὶς διάδοχος, σφοδρῶτερον τῶν εὐσε-
 βῶν βασιλέως καθήσαντο, τὰς μὴ οἰκείας αὐ-
 τὸν φησάντες καταλύειν τυράννας, τὰς δὲ κα-
 C τῶν χερμαῖων θεασυνομένους ἐπὶ τὴν τυραν-
 νίδα ἑῶν, πάλιν αὐτὸν μετὰ πενήντα ἡμέρας
 ἀπαίρειν αὐτὸν εἰς τὴν ῥώμην ἠνάγκαζε. ὅτε
 Φλαβιανὸς ὁ βρώταίος τῆ ἀξίει παύσασθαι πα-
 ρησία χερμαῖος, ἔφη· εἰ μὴ τῆς πίστεως ὁ
 βασιλεὺς τῶν ἐμῶν ὡς ἐκ θεοῦ κατηγορεύσει με-
 ἠτὸν βίον φασὶν ἰεροῦ ῥωμῆος ἀναξίον, καὶ αὐτὸν
 χερμαῖος κατηγορεύσει κηραῖς, καὶ τὴν πα-
 τέρων ἐκφερομένην ψῆφον δεῖξομαι. εἰ δὲ πῶς
 θεῶν καὶ παρεδείας ὑπομαχέσων, ἔτερον
 κάθεται, ἔτε τὸς λαβεῖν βεβλομένοις ἀνιμα-
 χέομαι ἀλλ' ἐκστήσομαι, τὸ παρεδείας ἀ-
 D φέξομαι. τοιγάρτοι δὸς ὡ βεβλή τὸν ἀνιμαχέ-
 θεῶν ὡ βασιλεὺς. ταύτην ἀπὸ καὶ τὴν ἀνιμαχέ-
 αν καὶ τὴν σοφίαν θαυμασὰς ὁ βασιλεὺς, τὴν
 ἐνεγκῆσαν καταλαβεῖν καὶ τὴν ἐγγχεῖσθαι εἰς τὴν
 ποιμαίνειν ἐκκλησίαν ἐκέλευσε χρόνος ὃ συ-
 νῆ διελθόντος εἰς τὴν ῥώμην ἀφικόμενος πα-
 λιν ὁ βασιλεὺς, τὰς αὐτὰς πάλιν ὑπὸ τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορείας ὑπέμεινεν, ὡς τὴν Φλαβι-
 ανὸν τυραννίδα μὴ καταλύων, ὃν λέγον ἀνιμα-
 ἐκέλευσε τῆς τυραννίδος τὸ εἶδος, αὐτὸς εἶναι
 Φλαβιανὸς λέγων, καὶ ἐκείνος σύνδικος παρεβέβλη-
 θε. ἐκείνον ἡ λεγομένη ὡς ἐδύναται δικασαὶ
 βασιλεὺς, ὡς ἔφησε λοιπὸν ὁμοιοῖα τῶν ἐκκλησιῶν

συνάψαι, καὶ διαλῦσαι τὴν ἔριν, καὶ τὴν ἀνόντην σέβουσι Φιλονικίαν. παυλῶν τε γὰρ ἐτελεύτησε πάσαι, καὶ εὐάγριος δὲ ἐνόμωμος παρῆβληται καὶ τῆς ἑώας αἰ ἐκκλησίαι τῆς Φλαβιανῆς παρῆβληται ἀνέχουσαι. πρὸς ἣ τῆ ἑώα, καὶ τὴν ἀσιανὴν ἀπασαν καὶ ποινικὴν, καὶ μέντοι καὶ τὴν θρακικὴν κοινωσας ἐχθρὰ καὶ συνημμένας καὶ τὸ ἰλλυρικὸν ἢ ἀπαν ἐκείνον οἶδε τῶν κτλ τῶν ἀναβλῆν ἐπισκόπων ἠγέρθηρον. ταύταις εἰζῆλτες τὰς παραινέσεις αὐτῆ ἐσπέρευς ἐπίσκοποι, καλαλύσειν ὑπέροχον τὴν δυσμένειαν, καὶ τὰς πεμφθη-

A tandem inter se reconciliarent, & iurgandi finem facerent, atque inutilem contentionem extinguerent. Paulinum enim jam pridem fato functum, Evagrium vero non legitime ordinatum esse. Adhuc Orientis Ecclesias Flaviani Episcopatum defendere. Nec Orientem modò sed & universam Asianam & Ponticam, ac Thracicam Diocesin ei communicare conjunctasque esse. Totum denique Illyricum eum Orientalium Episcoporum primatem agnoscere. His admonitionibus flexi Occidentalium partium Episcopi, simulatam se abjecturos polliciti sunt, & legatos qui à Flaviano mitterentur, suscepturos. **Q**uod cum accepisset divinus Flavianus, egregios quosdam Episcopos Romam misit, unà cum aliquot Presbyteris ac Diaconis Antiochenis Ecclesiae. Horum omnium princeps erat Acacius, Beroë urbis Syriæ Episcopus, vir ubique gentium terra marique celeberrimus. Hic unà cum reliquis Romam veniens, diuturnam simulatam, quæ septendecim annos duraverat, sedavit, pacemque inter Ecclesias composuit. Quod cum Ægyptii comperissent, & ipsi depositis inimicitias concordiam amplexi sunt. Præerat tunc temporis Ecclesie Romanæ Innocentius, qui Anastasio successerat; vir insigni solertia ac prudentia præditus. Alexandrinæ vero Ecclesie Theophilus præsidebat, cujus antea mentionem feci.

Κεφ. κδ'.
Περί τῆς τυραννίδος καὶ τῆς θοδοσίου βασιλείας διὰ πίστιος νίκης.

Τὴν μὲν ἐν τῶν ἐκκλησιῶν εἰρήνην τῆτον τὸν πρόπον ὁ πιστότατος ἐπρυάνευσε βασιλεύς. πρὸς δὲ γε τῆς γεννημένης εἰρήνης, τὴν τε βαλενθιανῆς τελευτὴν καὶ τὴν εὐχρίως τυραννίδα μαθῶν, εἰς τὴν εὐρώπην ἐσπέρευς καὶ ἐκείνον ἢ τὸν χρόνον ἦν ἰωάννης ἐν αἰγύπτῳ τὴν ἀσκητικὴν ἀσπαζόμενος πολιτείαν. ὅσα πνευματικῆς μετὰ λαχῶν χάριτες, πολλὰ τὰς πικρὰνομένοις περιουλεγε τῶν ἐθιμένων. πρὸς τῆτον ὁ φιλόχριστος ἀπέπειλεν βασιλεύς, εἰ πολεμήσειον τοῖς τυράννοις μαθεῖν ἐφιέμενος. καὶ ἐπὶ μὲν τῶ περιέβη πολέμῳ τὴν ἀναίμακτῳ προσηγόρευσε νίκην ἐπὶ ἣ δούλεως μὲν πολὺν φόνον νικησῆν τὸν βασιλεία προείρηκε. μὲν τὸ αὐτῆς ἐλπίδος

CAP. XXIV.
De Tyrannide Eugenii, & quomodo Theodosius ob fidei sua meritum victoriam reportavit.

Hoc modo fidelissimus Imperator Ecclesiarum pacem restituit. Verum antequàm ea pax componeretur, Valentiniani morte & Eugenii defectione cognita, exercitum in Europam traduxit. Degebat tunc in Ægypto Joannes quidam, monastica Philosophiæ studiis sese exercens. Hic spirituali gratia donatus, sæpe seiscitantibus prædicebat futura. Ad illum igitur quosdam misit Christi amantissimus Imperator, discere ex eo cupiens, num Tyrannis bellum inferri oporteret. Ac priore quidem bello, in cruentam eum victoriam relaturum responderat. Posteriore verò, Imperatorem post multam cædem victoria potiturum prædixit. Hac cum fiducia